

Hồi thứ bốn mươi tám

Vi Tiểu Bảo ba phen gặp nạn

Tiểu Quận chúa cười nói:

- Sư tỷ của tiểu muội họ Phương tên Di. Chữ Di một bên chữ Tâm và một bên chữ Thai.

Vi Tiểu Bảo chẳng biết chữ Di viết thế nào, cũng gật đầu nói:

- Hừ! Cái tên này nghe hung hăng, chẳng hay ho gì hết. Tiểu Quận chúa! Tên họ người là gì?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Tiểu muội là Mộc Kiếm Bình. Chữ Bình là bình phong chứ không phải Bình là bèo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái tên này nghe được đây, nhưng không phải là hạng nhất.

Phương Di hỏi:

- Tên người là đệ nhất, vậy "tôn tính đại danh" không hiểu nó hay ho ở chỗ nào?

Vi Tiểu Bảo chưng hửng nghĩ thầm:

- Ta không thể đưa tên thật ra được. Mà cái tên Tiểu Quế Tử dường như không có gì bảnh bao.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Ta họ Ngô. Chữ Ngô là ta. Vì ta làm thái giám ở trong cung nên mọi người kêu bằng Ngô lão công (Ngô lão công còn có nghĩa là chồng ta).

Phương Di cười lạt nhắc lại:

- Ngô lão công, Ngô lão công. Cái tên này...

Nàng nói tới đây chợt tỉnh ngộ, biết mình mắc hợm liền "hừ" một tiếng:

- Nói láo, nói láo!

Tiểu Quận chúa Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca lại gạt rồi. Tiểu muội nghe người ta kêu đại ca bằng Quế công công, chứ không phải họ Ngô.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đàn ông kêu ta bằng Quế công công, đàn bà kêu bằng Ngô lão công.

Phương Di nói:

- Ta biết tên ngươi là gì rồi!

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói:

- Sao ngươi lại biết?

Phương Di đáp:

- Ta biết ngươi họ Hồ, tên Thuyết, tự là Bát Đạo (Hồ Thuyết bát đạo nghĩa là nói nhăng nói càn, Phương Di có ý xỏ xiên Vi Tiểu Bảo).

Vi Tiểu Bảo nổi lên tròng cười khanh khách. Gã thấy Phương Di nói một lúc rồi lại thở hồng hộc liên bảo tiểu Quận chúa:

- Hảo muội tử! Ngươi rịt thuốc cho thị đi, không thì thị đau đến chết mất. Ngô lão công này chỉ có một cô vợ đó. Thị mà chết thì ta khó lấy được người thứ hai.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Sư tỷ bảo đại ca nói nhăng nói càn quả là không sai.

Cô nói rồi buông màn, mở chăn, rịt thuốc cho Phương Di và hỏi:

- Quế đại ca! Lúc trước đại ca rịt thuốc cầm máu gì vậy?

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Máu đã hết chảy chưa?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Hết chảy rồi.

Nguyên mật cũng đủ cầm máu vì nó dính chặt vào miệng vết thương, dĩ nhiên máu không chảy ra được. Còn bột đậu, bột hạt sen tuy không phải là thuốc nhưng đắp vào vết thương cũng ngăn được máu chảy.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Thứ linh đan diệu dược đó hiệu nghiệm hơn cả tiên đan của Bồ Tát. Tiểu muội tin rồi chứ. Chỉ đáng tiếc là trong đó có nhiều bột trân châu mà đổ vào trước ngực thị thì sau này khỏi rồi, trước ngực thị dù có đẹp đến nguyệt thẹn hoa nhường cũng không ai nhìn thấy.

Mộc Kiếm Bình cười hích hích nói:

- Đại ca nói nghe thú quá!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Muội muội lấy chút linh dược chỉ huyết khê bôi vào rồi hãy rịt thuốc trị thương lên trên...

Mộc Kiếm Bình gật đầu.

Giữa lúc ấy bỗng nghe ngoài cửa có người chạy đến hỏi:

- Quế công công! Công công đã ngủ chưa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ngủ rồi. Ai đó? Có việc gì sáng mai sẽ tính.

Người ngoài cửa nói:

- Hạ quan là Thuy Đống.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói:

- ủa! Té ra là Thuy tổng quản. Có việc gì vậy?

Nguyễn Thuy Đống là ngự tiền thị vệ phó tổng quản. Vì Tiểu Bảo ngày thường nói chuyện với bọn thị vệ, ai cũng khen Thuy phó tổng quản võ công cao cường. Y là một nhân vật xuất sắc trong đội thị vệ. Nhưng gần đây, y thường phục vụ ở ngoài nên Vì Tiểu Bảo chưa được gặp qua.

Thuy Đống đáp:

- Hạ quan có việc gấp làm kinh động Quế công công và Anh công công, muốn cùng công công thương nghị.

Vì Tiểu Bảo có tật giật mình, tự hỏi:

- Nửa đêm hắn còn đến phòng mình làm gì? Chắc là hắn biết trong phòng ta có dấu thích khách nên đến xục tìm. Biết làm thế nào bây giờ? Nếu ta không mở cửa hắn cũng sấn vào mà hai con đười thối tha này đều bị thương, muốn trốn cũng không kịp. Ta đành tùy cơ ứng biến. Ta nghe tiếng bước chân dường như chỉ có mình hắn, vậy ta lừa lúc hắn không kịp đề phòng hạ thủ giết quách đi, chần chờ được lúc nào hay lúc ấy.

Thuy Đống lại nói:

- Việc này rất quan trọng. Nếu không đã chẳng dám đến quấy nhiễu giấc ngủ của công công.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Để tại hạ ra mở cửa!

Gã thò đầu vào màn khê dặn:

- Chớ có lên tiếng.

Rồi chạy ra cửa phòng, đánh liều mở cửa ra thì thấy một đại hán thân thể cao lớn đứng sừng sững trước cửa. Đại hán cao hơn gã cả một cái đầu.

Thụy Đống chấp tay nói:

- Hạ quan đến quấy nhiễu. Xin công công tha lỗi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không dám! Không dám!

Rồi gã ngừng đầu nhìn mặt đối phương.

Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt Thụy Đống chẳng vui tươi, cũng chẳng giận dữ, nên khó mà đoán được tâm ý của hắn. Gã hỏi:

- Thụy tổng quản có việc chi cần kíp?

Gã không dám mời khách vào nhà, vì sợ hắn phát giác ra tiểu Quận chúa và Phương Di.

Thụy Đống đáp:

- Hạ quan vâng ý chỉ Thái hậu. Ngài nói: bọn thích khách vào cung đêm nay là do Quế công công dẫn tới.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe nói bốn chữ "ý chỉ Thái hậu" đã biết là nguy rồi, liền nói:

- Sao lại có chuyện lạ thế được? Vừa rồi tại hạ đến thỉnh an Hoàng thượng lại nghe ngài bảo: "Tên nô tài Thụy Đống thật là lớn mật. Gã vừa về tới cung. Hừ hừ..."

Thụy Đống giật mình kinh hãi. Nguyên hắn vâng mệnh Thái hậu, bà nói là bọn thích khách vào cung đêm nay để ngấm ngấm cấu kết với Tiểu Quế Tử và phải lập tức giết gã đi. Bây giờ hắn không hiểu sao Hoàng thượng lại nói vậy và sợ toát mồ hôi. Hắn còn biết Tiểu Quế Tử là tên thái giám thân tín của Hoàng thượng. Hắn cũng hơi tin lời Vi Tiểu Bảo, vội hỏi lại:

- Hoàng thượng còn nói gì nữa?

Vi Tiểu Bảo bịa chuyện nói nhăng nói càn cốt để kéo dài thời gian đang nghĩ cách đào tẩu cho thoát thân.

Gã thấy vừa nói một câu đã dụ được đối phương mắc bẫy, liền đáp:

- Hoàng thượng dặn tại hạ: "Sáng sớm mai người phải lập tức hỏi dò bọn thị vệ xem tên nô tài Thụy Đống đã vâng lời sai khiến của ai ngấm ngấm đưa thích khách vào cung? Đồng thời người phải điều tra xem gã có âm mưu gì? Đồng đảng của gã còn những ai nữa?"

Thụy Đồng giật mình kinh hãi lắp bắp hỏi:

- Hoàng... Hoàng thượng bảo sao?... Ngài bảo hạ quan... cấu kết với thích khách đưa vào cung ư? không hiểu tên gian đồ nào đã đặt điều vu hãm hạ quan tâu lên Hoàng thượng như vậy? Họ làm thế... há chẳng để hạ quan phải chịu tội oan tầy đình ư?

Tuy hần võ nghệ cao cường lại là người rất tinh tế, nhưng đột nhiên phải gánh tội toàn gia tru lục thì làm sao mà không hoang mang được?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng đã căn dặn tại hạ phải ngấm ngầm điều tra. Ngài còn phán: "Tên nô tài đó mà nghe phong phanh thấy vụ này tất đến giết người đó. Người phải cẩn thận lắm mới được".

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ liên tâu: "Xin thánh thượng vạn an. Tên nô tài Thụy Đồng dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám đến hành hung giết người ở trong cung."

Thụy Đồng hỏi:

- Quế công công tâu vậy thì Hoàng thượng phán thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng phán: "Hừ! Cái đó chưa chắc đâu. Hần đã có gan dám dẫn thích khách vào cung toan hành động bất lợi đến mình trăm thì còn việc gì gã không dám làm?"

Thụy Đồng nói ngay:

- Quế công công... nói bậy. Hạ quan không cấu kết, dẫn dụ thích khách vào cung. Hoàng thượng... có bao giờ làm tội oan người tốt?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Ta phải đến cáo sớ tên này với Hoàng thượng trước để giữ mình qua khỏi đêm nay, chờ lúc trời sáng sẽ trốn ra khỏi Hoàng cung. Nhưng còn tiểu Quận chúa và Phương Di thì làm thế nào? Chà! ốc chưa lo nổi mình ốc thì hơi đâu mà lo cho kẻ khác? Minh hãy thoát thân rồi sẽ tính. Cần gì phải nghĩ đến tiểu Quận chúa với đại Quận chúa?

Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Nói vậy thì ra bọn thích khách này không phải do Thụy tổng quản dẫn vào cung?

Thụy Đồng đáp:

- Dĩ nhiên không phải hạ quan. Chính miệng Thái hậu bảo là công công dẫn chúng vào đó.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu vậy thì e rằng cả hai chúng ta đều bị gian nhân vu cáo. Thuy tổng quản! Tổng quản bắt tất phải lo âu. Tại hạ sẽ biện bạch dùm tổng quản trước long nhan. Vấn đề là ở chỗ đúng không phải tổng quản đã cấu kết với thích khách mà thôi. Đức Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng ngài rất anh minh và có ý tín nhiệm tại hạ. Vụ này thế nào rồi cũng điều tra ra được gốc ngọn.

Thuy Đồng nói:

- Hay lắm! Đa tạ Quế công công. Bây giờ công công đi theo hạ quan đến bái kiến Thái hậu.

Nguyên Thái hậu dặn Thuy Đồng hễ gặp Tiểu Quế Tử là phải giết gã liền, nhưng Thuy Đồng biết gã được Hoàng thượng rất sủng ái không dám hạ sát ngay. Sau khi nghe hần thuyết một hồi lại càng không dám động thủ, vì hần sợ giết Vi Tiểu Bảo rồi mà Hoàng thượng vẫn tội thì hết đường biện bạch.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đang lúc đêm khuya đến bái kiến Thái hậu thế nào được? Tại hạ cho là sáng sớm mai mình lên bái kiến Hoàng thượng hay hơn. Tại hạ còn sợ ngay bây giờ có người vâng chỉ đến bắt Thuy tổng quản. Thuy tổng quản! Tại hạ dặn trước nếu bọn thị vệ đến bắt thì tổng quản chớ có kháng cự. Chống lại lệnh Hoàng thượng thì chẳng tài nào thoát tội được.

Thuy Đồng tuy không hoàn toàn tin lời Vi Tiểu Bảo, nhưng hần gặp đại biến một cách đột ngột, không khỏi ruột rối như mớ bòng bong. Hần còn mong Vi Tiểu Bảo biện bạch cho hần trước mặt Hoàng thượng nhưng mệnh lệnh của Thái hậu cũng cực kỳ nghiêm khắc vì bà đã nói nếu để Tiểu Quế Tử chạy thoát là phạm tội giúp kẻ phản nghịch. Hần đành định dẫn Vi Tiểu Bảo đến gặp Thái hậu để phúc bầm.

Hần nghĩ vậy rồi nói:

- Hạ quan không phạm tội thì khi nào lại chống đối người đến bắt. Bây giờ Quế công công phải đến bái kiến Thái hậu mới xong.

Vi Tiểu Bảo nghiêng mình khẽ nói:

- Thuy tổng quản hãy coi kìa! Người bắt tổng quản đã tới đó!

Thuy Đồng sắc mặt tái mét quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo liền xoay mình nhảy vào trong phòng.

Thuy Đồng quay lại ngó phía sau không thấy ai liền biết là bị lừa. Hần tung mình vươn tay chụp lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo.

Sự thực Thụy Đồng bị Vi Tiểu Bảo hăm dọa một phen đã sợ bủn rủn cả người. Giả tử giả kiên trì bất hấn phải đi bệ kiến vua Khang Hy, hấn cũng không dám cưỡng lại.

Nhưng trong phòng Vi Tiểu Bảo lại dấu hai cô gái mà một cô quả là thích khách vào náo loạn trong Hoàng cung. Vi Tiểu Bảo cho rằng vụ này đã bị bại lộ nên Thái hậu vừa rồi đã thân hành đến để giết gã. Khi nào gã còn dám đi bái kiến vua Khang Hy để tâu bày?

Vi Tiểu Bảo gạt cho Thụy tổng quản ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Đồng thời gã lập tức chạy vào phòng, tính chuyện chuồn cửa sổ khác trốn đi.

Gã nghĩ rằng trong vườn chỗ nào cũng có núi giả cùng bụi hoa mà đang lúc đêm tối ẩn nấp thì chưa dễ gì bắt ngay được gã.

Không ngờ thân thủ Thụy Đồng cực kỳ mau lẹ. Vi Tiểu Bảo vừa chạy đến cửa phòng, Thụy Đồng đã rượt tới nơi.

Vi Tiểu Bảo tung mình nhảy lên, chân còn đập vào khung cửa sổ chưa kịp chuồn vào, Thụy Đồng đã phóng chưởng đánh ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới sau lưng gã.

Vi Tiểu Bảo cặp giò nhũn ra té xuống liền.

Thụy Đồng vươn tay trái ra chụp lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo thi triển cầm nã thủ pháp, vung hai tay hết sức đẩy mạnh, nhưng người gã nhỏ bé, sức lực yếu ớt. Thân hình gã lão đảo té vào lu nước đánh "bồm" một tiếng.

Nguyên lu nước này ngày trước Hải lão công đặt ở đây để dùng vào việc dưỡng bệnh. Hải lão công chết rồi, Vi Tiểu Bảo vẫn không bảo người khiêng đi.

Thụy Đồng cười khanh khách, thò tay vò lu nhưng chụp vào chỗ không.

Nguyên Vi Tiểu Bảo đã ngồi co ro dưới đáy lu. Có điều cái lu này chẳng lấy gì làm lớn cho lắm. Thụy Đồng chụp lần thứ hai túm được cổ áo gã, xách gã lên người ướt đầm đìa.

Vi Tiểu Bảo há miệng phun nước vào mặt Thụy Đồng. Đồng thời người gã xô mạnh về phía trước đâm vào lòng đối phương. Tay trái gã ôm cổ hấn.

Thụy Đồng bỗng rú lên một tiếng. Người hấn run bần bật. Bàn tay mặt hấn nắm cổ áo Vi Tiểu Bảo phải từ từ buông ra. Đôi mắt hấn lồi trô trố. Về mặt hấn rất đôi hoang mang kinh hãi. Cổ họng hấn khàn khặc mấy tiếng. Dường như hấn muốn nói mà không thốt lên lời.

Bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. Một lưỡi dao rạch từ trước ngực xuống đến bụng dưới Thụy Đồng thành một vết dài.

Thụy Đổng giương mắt nhìn lên lưỡi đao mà chẳng hiểu lưỡi đao đó ở đâu ra, hắn cũng không biết bàn tay nào đã cầm chuôi đao rạch bụng hắn.

Từ ngực xuống bụng Thụy Đổng máu tươi phun ra ồng ộc.

Đột nhiên người Thụy Đổng ngã ngửa về phía sau. Cho đến lúc chết, hắn vẫn không hiểu Vi Tiểu Bảo đã dùng cách gì để hạ sát hắn.

Vi Tiểu Bảo bật lên tiếng cười khàn khàn. Tay trái gã đón lấy lưỡi trủy thủ. Tay mặt từ trong áo trường bào thò ra.

Nguyên Vi Tiểu Bảo rút vào trong lu nước rồi. Lúc gã thu mình lại, đã cầm dao trủy thủ dấu trong áo trường bào, lưỡi đao chìa ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo phun nước vào mặt Thụy Đổng cho hắn không mở mắt được. Đoạn gã xô mình về phía trước ôm lấy đối phương thì lưỡi đao trủy thủ sắc bén cắt sát như cắt bùn đã đâm vào ngực hắn.

Giả tử hai bên chiến đấu thực sự thì đến mười gã Vi Tiểu Bảo vị tất đã chống nổi Thụy Đổng, nhưng kỳ biến xảy ra trong lúc đột ngột khiến tên phó tổng quản nổi danh lừng lẫy là Thụy Đổng đã bị ám toán.

Vi Tiểu Bảo cùng Thụy Đổng hai người nhảy xổ vào phòng thế nào Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều đã nhìn rõ. Nhưng Thụy Đổng túm Vi Tiểu Bảo ở trong lu nước xách ra rồi bị chết ngay lập tức, Vi Tiểu Bảo đã dùng thủ pháp gì? Cả hai cô Phương, Mộc đều không hiểu được.

Vi Tiểu Bảo muốn ba hoa khoác lác mấy câu liền lên tiếng:

- Ta... ta... vụ này... vụ này...

Chỉ nghe thấy thanh âm gã ồm ồm ớ ớ không thốt nên lời.

Nguyên gã đánh một đòn ngầm thành công, khác nào người đã bước vào ngưỡng cửa Quỷ môn quan lại được trở về dương thế. Lòng gã cực kỳ hồi hộp, tâm thần vô chủ nên nói không ra lời.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Tạ ơn trời đất! Đại ca... giết được tên Thát Đát rồi!

Phương Di cũng lên tiếng:

- Thằng cha Thụy Đổng ngoại hiệu là thiết chương vô địch, đêm nay đã giết chết ba người anh em của Mộc vương phủ chúng ta. Người giết hắn tức là báo thù thay cho chúng ta. Hay lắm! Hay lắm!

Bây giờ Vi Tiểu Bảo đã hơi trấn tĩnh tinh thần, gã lại ba hoa khoác lác:

- Thiết chương vô địch thì thiết chương vô địch chứ địch làm sao lại Tiểu Quế Tử? Ta đây là cao thủ bậc nhất về võ học tất nhiên phải có chỗ khác người.

Gã thò tay vào bọc Thuy Đống để xem có vật gì không. Gã lấy ra một cuốn sách mỏng toàn chữ nhỏ ly ty và mấy đạo công văn.

Vì Tiểu Bảo vốn chẳng biết chữ nghĩa gì liền bỏ cả xuống một bên.

Bỗng gã đụng tay vào vật gì cứng rắn dẫu ở sau lưng Thuy Đống. Gã liền dùng dao trủy thủ rạch áo bào ra thì thấy đây là một gói bọc vải dẫu, liền nói:

- Cái này là bảo bối gì đây mà hẩn dẫu kỹ thế?

Vì Tiểu Bảo lại cắt sợi chỉ khâu ngoài mở bọc ra thì bên trong là một bộ sách. Hộp bọc sách hiển nhiên viết năm chữ "Tứ Thập Nhị Chương Kinh".

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi!

Gã vội thò tay vào sau lưng lấy bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã đã ăn cắp được ở phủ Khang thân vương. May mà gã vừa rút vào lu nước, Thuy Đống lập tức túm lấy kéo ra nên mới ướn bìa bọc ngoài chứ chưa thấm vào trong sách.

Vì Tiểu Bảo đặt hai bộ kinh lên bàn thì giống hệt nhau.

Từ trước đến giờ gã đã được coi năm bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Hiện ba bộ ở trong tay Thái hậu. Còn gã giữ hai bộ. Gã nghĩ bụng:

- Trong pho kinh này nhất định có nhiều chuyện cổ quái. Đáng tiếc là mình không biết chữ. Nếu nhờ tiểu Quận chúa và Phương cô nương coi dùm là hiểu rõ ngay. Nhưng làm như vậy há chẳng để chúng coi thường mình?

Gã liền kéo ngăn bàn bỏ hai pho kinh vào đó.

Tiểu Quận chúa hỏi:

- Đại ca giết được người này rồi e rằng còn kẻ khác đến thì làm thế nào?

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Vừa rồi Thái hậu thân hành đến đây giết ta là mụ sợ ta đã biết những điều bí mật của mụ sẽ đem tiết lộ ra ngoài. Sau mụ lại phái Thuy Đống đến hạ sát ta, còn đồ tội bừa bãi lên đầu ta bảo là cấu kết với bọn thích khách dẫn vào đại náo Hoàng cung. Vụ này ta phải hạ thủ trước mới được. Chờ đến sáng mai, ta trốn khỏi Hoàng cung không trở lại nữa.

Đoạn gã nhìn Phương Di nói:

- Ta phải đi phao ngôn Thuy Đống cấu kết với bọn Mộc vương phủ. Hảo lão... lão... Phương cô nương!...

Gã muốn hô Hảo lão bà! Nhưng thấy cục diện khẩn trương, không tiện đùa cợt để làm lỡ việc lớn, nên mới đổi lại hô Phương cô nương.

Gã ngừng một chút rồi tiếp:

- Đêm nay các cô đến Hoàng cung là có dụng ý gì?

Phương Di đáp:

- Người đã là người nhà, ta nói ra cũng không hề chi. Chúng ta giả làm thủ hạ Ngô Tam Quế đi theo con trai hắn là Ngô ứng Hùng đến Hoàng cung để hành thích Hoàng đế Thát Đát. Nếu thành sự là hay quá rồi. Bằng không cũng khiến cho Hoàng đế nổi giận xuống chiếu giết chết Ngô Tam Quế.

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái hỏi:

- Diệu kế, chân diệu kế! Các cô dùng cách gì để hãm hại Ngô Tam Quế?

Phương Di đáp:

- Lân áo trong chúng ta đã cố ý lưu lại ký hiệu bộ thuộc trong phủ Bình Tây Vương. Cả binh khí, ám khí cũng khắc chữ giống như ở phủ Bình Tây Vương. Lại có mấy thứ binh khí trên khắc hàng chữ: "Phủ tổng binh ở Sơn Hải quan nhà Đại Minh".

Vì Tiểu Bảo biết Ngô Tam Quế trước khi đầu hàng nhà Mãn Thanh đã làm Tổng binh ở Sơn Hải quan về triều nhà Minh, liền cười nói:

- Kế này quả nhiên lợi hại.

Phương Di nói:

- Chuyến này chúng ta vào cung đã chắc trước có người hy sinh vì nước, địch nhân liền phát giác ra ký hiệu trên áo. Nếu ai bị bắt, ban đầu không chịu cung xưng, chờ cho bọn Thát Đát khảo đả chết đi sống lại rồi mới tự thú nhận là tuân lệnh Bình Tây Vương đến đây hành thích Hoàng đế. Chúng ta tiến vào cung rồi liền bỏ khí giới có khắc chữ rải rác khắp nơi. Nếu may mà toàn quân trở về cũng còn lưu lại chứng cứ.

Nàng càng nói càng hăng hái, nhưng hơi thở dần cấp bách, má nàng đỏ bừng lên.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ra các người vào đây không phải để cứu tiểu Quận chúa ư?

Phương Di đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Vả lại bọn ta đâu phải là thần tiên mà biết được tiểu Quận chúa hiện ở trong cung?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Bên mình cô có binh khí khắc chữ không?

Phương Di đáp:

- Có.

Nàng lấy ra một thanh Liễu điệp đao, nhưng cánh tay mất sức không giơ cao lên được.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- May mà ta chưa nằm bên cô không thì bị đâm một đao chết rồi.

Phương Di đỏ mặt lên, trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đón lấy đao dấu vào sau lưng thì thể Thuy Đống cười nói:

- Ta đi tố cáo nói là Thuy Đống cùng về phe với bọn thích khách. Bấy nhiêu là đủ chứng cứ rồi.

Phương Di lắc đầu hỏi:

- Người thử coi lại xem trên đao khắc những chữ gì?

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Khắc chữ gì vậy?

Gã có trông vào cũng chẳng biết, nên không thèm trông đến.

Phương Di nói:

- Trên đao khắc tám chữ: "Đại Minh Sơn Hải quan, Tổng binh phủ". Thuy Đống là người Mãn Châu, chưa từng làm bộ hạ dưới trướng tổng binh ở Sơn Hải quan nhà Đại Minh bao giờ.

Vi Tiểu Bảo "ồ" một tiếng rồi thu thanh Liễu điệp đao về để trên giường hỏi:

- Biết để vật gì vào người hấn được bây giờ?

Xoay chuyển ý nghĩ rồi nói:

- Hay lắm rồi! Âu là ta nhét hai chuỗi minh châu, một cặp ngọc kê và mấy tấm ngân phiếu mà Ngô ứng Hùng đã tặng cho vào trong bọc của Thuy Đống.

Gã biết ngân phiếu này do một tiệm vàng ở Bắc Kinh phát ra. Ngô ứng Hùng đã phái người đi mua bạc về. Chỉ cần điều tra cửa tiệm phát phiếu là

hiếu rõ gốc ngọn ngay. Cách phao tang vật như vậy thật là kín đáo không còn sơ hở chút nào.

Vi Tiểu Bảo quyết định rồi lắm bầm:

- Ngô thế tử hỡi Ngô thế tử! Lão gia cần phải thoát thân, đành là có điều không phải với thế tử.

Vi Tiểu Bảo ôm xác Thuy Đống lên toan đi vào trong vườn hoa, nhưng gã mới lê được một bước, bỗng nghe bên ngoài có tiếng mấy người đi tới.

Vi Tiểu Bảo liền nhẹ nhàng đặt thi thể Thuy Đống xuống để nghe động tĩnh.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>